

RUKA A PÍSEK

Když se jednou třináctiletý Jirka procházel se svou maminkou po pláži, zeptal se jí: „Mami, jak to udělat, abych si udržel kamaráda, kterého jsem konečně našel?“ Maminka chvíli přemýšlela, pak se sklonila a nabrala dvě plné hrsti písku a obě dlaně obrátila vzhůru. Jednu ruku zavřela – a písek se jí sypal mezi prsty, čím víc tiskla pěst, tím víc písku se sypalo pryč.

Druhou ruku nechala úplně otevřenou – písek na ní zůstal všechen. Jirka se pozorně díval a pak prohlásil: „Rozumím.“

V jedné horské kapliče jsem našel zapomenutý medailonek Panny Marie. Uvnitř jsem objevil tuto prosebnou modlitbu za to, abychom dokázali přijímat své bližní: Pane, pomáhej mi, abych byl pro všechny přítelem, který je neúnavně

očekává, který dobrotivě přijímá, který dává s láskou, který poslouchá a neunaví se, který děkuje s radostí.

Přítelem, který je vždy k nalezení, když ho někdo potřebuje. Pomáhej mi, abych byl vždy tam, kde mne někdo potřebuje, abych byl přítelem, u kterého se mohou ostatní odpočinout, abych vyzařoval radost a pokoj, tvůj pokoj Pane.

Učiň, abych byl připraven přijímat především slabé a vyvržené. Jedině tak, i když nebudu vykonávat nějaké zvláštní skutky, jedině tak mohu pomoci druhým, aby tě cítili blizoučko, můj Pane, plný něhy.

KDE JE BŮH?

V jedné vesnici se u studny zastavila skupina potulných cikánů. Z blízkého domku vyběhlo asi pětileté dítě a zvědavě si cikány prohlíželo. Přitahoval ho zvláště jeden, který si nabral ze studny do vědra vodu a s nohama doširoka rozkročenýma hltavě pil.

Stružka vody mu stékala po lesklých a hustých vousech, silnýma rukama si přidržel vědro u úst, jako by to byl hrníček. Když se napil, vytáhl šátek, který hrál všemi barvami a otřel si tvář. Pak se naklonil a pátravě se zahleděl i studny.

Děcko bylo zvědavé, a tak se přiblížilo krůček po krůčku ke studni, aby se také podívalo, co to tam cikán vidí. "Chceš vědět, co je tam dole?" zeptal se. Dítě souhlasně přikývlo.

Tam dole je Bůh, řekl. "Koukni!" pokračoval cikán a přidržel děcko u okraje studny. Tam dole, když se hladina vody uklidnila, se jako v zrcadle objevila tvář dítěte. "Ale to jsem já!" zvolalo dítě. "Tak vida," usmál se cikán a jemně postavil dítě na zem. "Teď už víš, kde přebývá Bůh."

MALÍŘŮV MODEL

Velký malíř Leonardo da Vinci dostal nabídku, aby vytvořil fresku v refektáři kláštera Panny Marie Milostiplné v Miláně. Tato freska měla zobrazovat Poslední večeři Ježíše s apoštolý. Malíř chtěl vytvořit touto freskou velké mistrovské dílo, a proto pracoval klidně a pozorně.

Jen bratrům z kláštera se zdálo, že pracuje velmi pomalu. Model pro obličej Ježíše si Leonardo vybíral dlouhé měsíce - musel mít všechny potřebné vlastnosti, tvář musela vyzařovat sílu i něhu, duchovní i lidský rozměr.

Nakonec na ulici narazil na mladíka s prostým, upřímným, čistým výrazem, který nejvíc odpovídal jeho představě o Ježíšovi. Jmenoval se Agnelo.

Po roce Leonardo začal hledat ve vykřičených částech Milána, v pochybných a nebezpečných krčmách. Potřeboval najít tvář, která by mu byla modelem pro Jidáše, Ježíšova zrádce.

Hledal tvář, ve které by se zračil nepokoj a beznaděj, tvář člověka schopného zradit nejlepšího přítele. Po nocích a nocích hledání v prostředí podvodníků všeho druhu Leonardo našel toho pravého.

Vzal ho s sebou do kláštera a začal ho malovat. Vtom uviděl v jeho očích slzy. "Co se děje?" zeptal se Leonardo, když si všiml jeho výrazu. "Já jsem Agnelo," zamumlal muž. "Ten, podle kterého jste maloval tvář Kristovu."

